

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

นิติวิทยาศาสตร์เป็นการนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการตัดสินข้อพิพาททางกฎหมายโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาตัวผู้กระทำความผิดซึ่งจะต้องสามารถพิสูจน์ยืนยันได้อย่างเป็นกลางและถูกต้อง การพิสูจน์เอกลักษณ์เป็นสิ่งที่จะสามารถยืนยันถึงตัวบุคคลนั้นๆ ได้อย่างไม่มีข้อสงสัยเพราะได้ตั้งอยู่บนฐานของความเป็นหนึ่งเดียวจึงทำให้ไม่มีโอกาสในการปรากฏซ้ำซ้อนระหว่างบุคคล ลายนิ้วมือเป็นการพิสูจน์เอกลักษณ์ที่นิยมมากในทางคดี เนื่องจากคนร้ายมักจะทิ้งร่องรอยในลักษณะของการหยิบจับไว้ในสถานที่เกิดเหตุ

ลายนิ้วมือ (Fingerprint) เป็นการพิสูจน์เอกลักษณ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการจำแนกรูปแบบรอยลายเส้นบน (Ridge) ที่นิ้วมือ อัมพา ตำราของ (2549) กล่าวว่าลายนิ้วมือเกิดขึ้นภายใต้การควบคุมจากยีนบนโครโมโซมร่างกายมากถึง 7 ตำแหน่ง และเป็นการถ่ายทอดพันธุกรรมที่สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลร่วมด้วย ยีนหลายกลุ่มมีปฏิกริยาร่วมกับสิ่งแวดล้อมในระยะตัวอ่อนในครรภ์มีผลให้แต่ละคนมีลายนิ้วมือที่แตกต่างกันไป โดยอ้างการศึกษาของ Penrose and O'Hara (1973), Okajima, and Bakler (1975) พบว่าลายเส้นบนนิ้วมือเริ่มสร้างขึ้นประมาณสัปดาห์ที่ 10 ถึง 11 หลังจากที่ไข่ผสมกับตัวอสุจิ ในช่วงเวลาดังกล่าวลายเส้นบนผิวหนังปรากฏเป็นครั้งแรกในบริเวณผิวหนังภายนอกมีชื่อเรียกว่า ลายเส้นปฐมภูมิ (Primary Ridge) จากนั้นเจริญเติบโตต่อไปจนกระทั่งประมาณสัปดาห์ที่ 14 ซึ่งเป็นช่วงที่ต่อมเหงื่อเริ่มเกิดขึ้นตามแนวลายเส้นปฐมภูมิตั้งกลางฝ่ามือ จึงเริ่มเกิดลายเส้นทุติยภูมิ (Secondary Ridge) ขึ้นระหว่างลายเส้นปฐมภูมินั้น จนกระทั่งประมาณสัปดาห์ที่ 24 ถึง 25

นอกจากการนำลายนิ้วมือมาใช้งานในทางนิติวิทยาศาสตร์แล้ว ลายนิ้วมือยังได้ถูกนำไปใช้ในทางการแพทย์เพื่อใช้ในการวินิจฉัยโรค ความผิดปกติทางพันธุกรรม และการถ่ายทอดทางพันธุกรรม อีกทั้งยังมีการนำลายนิ้วมือไปใช้ในทางจิตวิทยาเพื่อวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมของผู้ที่มีอาการทางจิต และวิเคราะห์ถึงบุคลิกภาพอีกด้วย เช่น การพบรูปแบบลายนิ้วมือที่แตกต่างของผู้ป่วยจิตเภทที่มีรูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้ง (Arch) มากกว่าแบบก้นหอย (Whorl) (Murthy, 1977) แต่ไม่พบความแตกต่างในรูปแบบลายนิ้วมือภายในกลุ่มของผู้ที่มีอาการทางจิตในประเภทต่างๆ (Chary, 1966) นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบลายนิ้วมือของผู้มีอาการทางจิตแตกต่างจากลายนิ้วมือของคน

ทั่วไป (Molmar, 1972 ; Gyenis et al., 1990) อีกทั้งยังมีการศึกษาที่พบว่า รูปแบบลายนิ้วมือเป็นปัจจัยทางพันธุกรรมที่สามารถนำไปศึกษาเกี่ยวกับโรคทางจิตได้ (Balgir, 1993) ส่วนเรื่องของพันธุกรรมมีการนำลักษณะของลายเส้นผิวหนังมาใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของบิดาและบุตร (Susa, 1985) นอกจากนี้ Penrose (1973) ยังค้นพบว่าเส้นลายนิ้วมือสามารถบ่งบอกอาการบกพร่องทางสมองแต่กำเนิดได้อีกด้วย (สมทรง ณ นคร และคณะ, 2552)

จากสถิติของ World Prison Population List ที่จัดทำขึ้นโดย Roy Walmsley, King's College International Centre for Prison Studies (ICPS) พบว่าจาก 214 ประเทศมีนักโทษเพิ่มขึ้นถึง 73% โดยประเทศที่มีจำนวนนักโทษสูงสุด คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีจำนวนนักโทษ 2.19 ล้านคน คิดเป็นอัตราส่วนที่ 783: 100,000 คน และยังพบว่าประเทศไทยมีจำนวนนักโทษมากเป็นลำดับที่ 7 ของโลก โดยคิดเป็นอัตราส่วนที่ 256:100,000 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 กรกฎาคม 2548) นอกจากนี้ สถิติของกรมราชทัณฑ์ยังแสดงให้เห็นถึงจำนวนของผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วราชอาณาจักร ซึ่งมีจำนวน 113,558 คน โดยที่มีผู้กระทำความผิดซ้ำทั้งหมด 16,233 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ของผู้ต้องราชทัณฑ์ทั้งหมด (ข้อมูล ณ วันที่ 30 พฤศจิกายน 2549) โดยส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดซ้ำมักจะกระทำความผิดซ้ำประมาณ 4-5 ครั้ง และมีจำนวนการกระทำความผิดซ้ำสูงสุดถึง 15 ครั้ง นอกจากนี้ยังพบว่าอัตราการกระทำความผิดยังมีอัตราที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากสถิติของกรมราชทัณฑ์ที่ได้ทำการสำรวจ ณ วันที่ 1 พฤษภาคม 2553 พบว่ามีจำนวนของผู้ต้องราชทัณฑ์ 199,607 คน (พฤษภาคม 2552) เพิ่มขึ้นเป็น 218,566 คน (เมษายน 2553)

จากสถิติข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้ในประเทศที่ถือว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว แต่ปัญหาอาชญากรรมก็ยังคงมีจำนวนมากขึ้นนั้นได้ส่งผลกระทบต่อคนในสังคมและตัวของสังคมเอง ในจุดนี้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวของระบบกฎหมายทั้งในส่วนของการบริหารยุติธรรมและเรือนจำ โดยเฉพาะการเกิดขึ้นของการกระทำความผิดซ้ำที่ผู้กระทำความผิดได้ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า การกระทำผิดในลักษณะที่เกิดขึ้นนอกจากการหาตัวผู้กระทำความผิดแล้วเราจึงต้องมีการหาถึงสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำนั้นซึ่งจะต้องใช้ความรู้ในทางอาชญาวิทยาประกอบการศึกษาพฤติกรรมดังกล่าว เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นสามารถกลับไปอยู่ในสังคมที่มีบรรทัดฐานกำหนดไว้ได้อย่างปกติ โดยที่ผู้กระทำความผิดซ้ำอาจจัดได้ว่าเป็น “อาชญากรโดยนิตยเคยชิน” (ไทพีศรีนิติ ภัคดีกุล, 2545) ตามการจำแนกลักษณะของผู้กระทำความผิดตามแนวความคิดของ Ferri ซึ่งอาชญากรประเภทนี้จะกระทำผิดอยู่เกือบตลอดเวลาหรือเรียกได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำซาก ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลจำเพาะที่ครอบงำตัวบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมทางสังคม นอกจากนี้ในทางอาชญาวิทยายังได้กล่าวถึงตัวแปรที่เป็นเหตุปัจจัยในการเกิดอาชญากรรม Lombroso (1835-1909) ได้แสดงให้เห็นว่าอาชญากรโดยกำเนิดเป็นสิ่งที่เกิดมาจากการถ่ายทอดที่ได้มาแต่กำเนิดหรืออุบัติเหตุทางพันธุกรรม ไทพีศรีนิติ ภัคดีกุล

(2545) ได้อ้างถึงการศึกษาของ Dugdale (1875) และ Eastabrook (1916) ที่แสดงให้เห็นว่าสองในสามของครอบครัวสกุล Jukes เป็นทั้งอาชญากร คนผิดปรกติ โสเภณี และอื่นๆ นอกจากนี้ยังมี การศึกษาถึงอิทธิพลของพฤติกรรมทางอาชญากรรมของฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน หรือฝาแฝดแท้ พบว่ามีพฤติกรรมทางอาชญากรรมที่ไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ฝาแฝดเทียมจะไม่มี ผลใกล้เคียงกัน ซึ่งอิทธิพลของพฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงออกอย่างชัดเจนในความผิดที่ อุกฉกรรจ์และกลุ่มของผู้ที่กระทำผิดซ้ำ แต่อย่างไรก็ตามเราไม่สามารถที่จะตีตรา หรือเหมารวมไป หมดว่าผู้ที่กระทำผิดเหล่านั้นจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีความประสงค์ หรือคิดร้ายต่อผู้อื่น เนื่องจากการ กระทำผิดที่เกิดขึ้นในบางลักษณะเป็นความผิดที่บรรทัดฐานของสังคมได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่า เป็นสิ่งที่ผิด แม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่ก่อผลร้ายต่อผู้อื่น โดยตรงเลยก็ตาม ซึ่งเราอาจเรียกได้ว่าเป็น “อาชญากรรมไร้เหยื่อ” (Victimless Crime)

การพิจารณาถึงสาเหตุของผู้กระทำผิดซ้ำอาจศึกษาได้จากปัจจัยทางสังคมและทางจิตวิทยา ตามที่เคยมีการศึกษามาก่อนหน้า เช่น จิตติภรณ์ นันทโรจน์ศิริ และ วรดา สันต์นันทศิริ (2550) ได้ กล่าวไว้ว่าผู้ต้องขังมากกว่าครึ่งที่เคยกระทำผิดขณะเป็นเยาวชน นอกจากนี้ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมยังมีอิทธิพลในการกระทำผิดซ้ำ คือการรู้จักผู้กระทำผิดที่อยู่ในเรือนจำ การถูกข่มขู่รับจากคนรอบข้างในการเป็นอาชญากร การใช้สารเสพติด และระยะเวลาในการรับโทษครั้งแรก โดยส่วนใหญ่จะมีระยะเวลาที่รับโทษไม่เกิน 1 ปี นอกจากนี้ Andrew and Bonta (1998) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความเสียหายในการก่ออาชญากรรมคือ ความคิดต่อต้านสังคม การปฏิสัมพันธ์กับคนที่ เป็นอาชญากรหรือข่มขู่รับในความเป็นอาชญากร อารมณ์และบุคลิกภาพ ปัจจัยทางครอบครัว และ การศึกษารวมไปถึงหน้าที่การงาน

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการศึกษาที่เกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำนั้นจะมีลักษณะการศึกษาในเชิง สังคมเพียงเท่านั้น ผลที่ได้รับจึงเป็นเพียงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น แต่กลับไม่มี ผู้สนใจที่จะวิเคราะห์ไปถึงสาเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากระบบพันธุกรรม หรือสิ่งที่ถูกกำหนดพฤติกรรม ของบุคคลมาแต่กำเนิด ลายนิ้วมือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตั้งแต่ทารกอยู่ในครรภ์มารดาและเป็นสิ่ง เฉพาะตัวบุคคลที่มีความถาวรไม่เปลี่ยนแปลง นอกจากนี้การเกิดขึ้นของลายนิ้วมือยังมีอิทธิพลของ การถ่ายทอดพันธุกรรมร่วมด้วย และยังมีการศึกษาพบว่ารูปแบบลายนิ้วมือมีความสัมพันธ์กับการ กระทำผิดอีกด้วย ดังนั้นรูปแบบลายนิ้วมืออาจนำไปสู่การวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ที่กระทำผิดซ้ำ หรือผู้ที่มีความเป็นอาชญากรที่แท้จริงได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงรูปแบบลายนิ้วมือของผู้กระทำผิดครั้งแรกและผู้กระทำผิดซ้ำ

- 1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดครั้งแรกและผู้กระทำผิดซ้ำ
- 1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบรูปลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดในลักษณะของอาชญากรรมไว้เหยือกกับบุคคลทั่วไป

1.3 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

- 1.3.1 ได้ทราบถึงรูปแบบลายนิ้วมือของผู้ที่กระทำผิดที่ได้มีการเก็บลายพิมพ์นิ้วมือ ไว้ในแผนกพิมพ์มือและทะเบียนประวัติ ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง
- 1.3.2 ได้ทราบถึงความแตกต่างของรูปแบบลายนิ้วมือผู้กระทำผิดซ้ำและผู้กระทำผิดครั้งแรก
- 1.3.3 ได้ทราบถึงความแตกต่างของรูปแบบลายนิ้วมือผู้กระทำผิดซ้ำที่มีการกระทำผิดซ้ำในลักษณะความผิดคล้ายเดิมและที่แตกต่างไปจากเดิม
- 1.3.4 สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้กระทำผิด อาจใช้เพื่อการประเมินความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำ และประโยชน์ในการเฝ้าติดตามพฤติกรรมของผู้กระทำผิดต่อไป
- 1.3.5 สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปประกอบการพิจารณาเพื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ และการวางแผนทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำต่อไป
- 1.3.6 สามารถนำผลการศึกษาวิจัยไปเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรูปแบบลายนิ้วมือกับพฤติกรรม รวมไปถึงความสัมพันธ์ในด้านอื่น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเวลา

ใช้เวลาในการดำเนินการศึกษาวิจัยเป็นเวลา 6 เดือน

1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่

ฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง

1.4.3 ขอบเขตด้านประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ ผู้กระทำผิดที่มีการบันทึกแบบพิมพ์ลายนิ้วมือไว้ใน

ฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ ผู้กระทำผิดที่มีการบันทึกแบบพิมพ์ลายนิ้วมือไว้ใน

ฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง ในระยะเวลาตั้งแต่ 1 มกราคม 2553 – 30 กันยายน 2553

1.4.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น	ผู้กระทำผิด
ตัวแปรตาม	รูปแบบลายนิ้วมือ

1.5 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

ผู้กระทำผิด คือ บุคคลที่ได้ถูกจับกุมในข้อหาว่าเป็นการละเมิดต่อข้อบัญญัติที่ระบุไว้ในกฎหมายที่มีโทษทางอาญา

ผู้กระทำผิดครั้งแรก คือ บุคคลที่ได้ถูกจับกุมในข้อหาว่าเป็นการละเมิดต่อข้อบัญญัติที่ระบุไว้ในกฎหมายที่มีโทษทางอาญาและถูกเก็บลายพิมพ์นิ้วมือไว้ในสารบบของฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปางครั้งแรก

ผู้กระทำผิดซ้ำ คือ บุคคลที่ได้บุคคลที่ได้ถูกจับกุมในข้อหาว่าเป็นการละเมิดต่อข้อบัญญัติที่ระบุไว้ในกฎหมายที่มีโทษทางอาญาและถูกเก็บลายพิมพ์นิ้วมือไว้ในสารบบของฝ่ายอำนวยการ (งานทะเบียนประวัติอาชญากร) ศูนย์พิสูจน์หลักฐาน 5 จังหวัดลำปาง อีกครั้ง (ตามจำนวนครั้งที่ถูกจับกุม)

ความผิดซ้ำในฐานความผิดเดิม คือ ข้อหาในการกระทำผิดซ้ำในความผิดลักษณะเดิม ซึ่งอาจมีความรุนแรงขึ้น

ความผิดซ้ำในฐานความผิดที่แตกต่างจากเดิม คือ ข้อหาในการกระทำผิดซ้ำในความผิดลักษณะที่ไม่เหมือนกับการกระทำในครั้งแรกหรือครั้งก่อนหน้า

อาชญากรรมไร้เหยื่อ คือ การกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายที่มีโทษทางอาญา แต่เป็นกรณีที่ผู้กระทำเป็นผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำนั้นโดยตรง ได้แก่ ความผิดฐานค้าประเวณี การเสพสารเสพติด และการพนัน เป็นต้น

ความแตกต่าง คือ ความไม่เหมือน ความไม่สัมพันธ์กัน

ลายนิ้วมือ คือ ลายเส้นที่ปรากฏอยู่บนนิ้วมือของมนุษย์ซึ่งจะมีลักษณะที่เป็นสันนูน (Ridge) และเส้นร่อง (Furrow) โดยลายนิ้วมือของแต่ละบุคคลจะมีความเป็นเอกลักษณ์ และไม่มี การเปลี่ยนแปลง

ลายพิมพ์นิ้วมือ คือ ลายนิ้วมือ 10 นิ้วของผู้กระทำผิด ที่ได้ถูกบันทึกจากการกลิ้งนิ้วลงบนแบบฟอร์ม

รูปแบบลายนิ้วมือ คือ ลักษณะของลายเส้นนูนที่ปรากฏบนข้อสุดท้ายของปลายนิ้วมือ ซึ่งแบ่งออกเป็น

- **รูปแบบโค้ง (Arch)** คือ รูปแบบที่เส้นนิ้วมืองมมาจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งโดยไม่มีการโค้งวกกลับ ปกติแล้วในโค้งราบ (Plain Arch) จะไม่ปรากฏสันดอน (Delta) แต่หากมีปรากฏหนึ่งสันดอนจะต้องไม่มีเส้นนิ้วมูเกิดขึ้นระหว่างสันดอนและแกนกลาง (Core)

PLAIN ARCH

รูป 1.4.1 รูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้งราบ

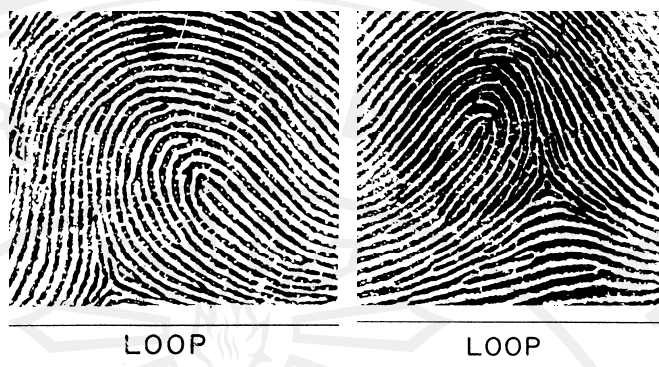
- **รูปแบบโค้งกระโจม (Tented Arch)** คือ รูปแบบที่เส้นนิ้วมูมมาจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งโดยไม่มีการโค้งวกกลับ โดยที่มีเส้นนิ้วมูที่แกนกลาง หรือตรงกลางจะมีรูปร่างพุ่งสูงขึ้นเป็นลักษณะคล้ายกระโจม ทำให้รูปแบบของแนวเส้นทั้งหลายทั้งสองข้างมีลักษณะความแหลมหรือเป็นแกนตั้งขึ้น ไปสู่เส้นนิ้วมูทั้งหลายที่บรรจบกันอยู่ และรูปแบบโค้งกระโจมอาจมีลักษณะคล้ายกับรูปแบบมัดหวายคือ มีสันดอนและแกนกลาง แต่จะถือว่าเป็นรูปแบบโค้งกระโจมต่อเมื่อไม่อาจนับเส้นระหว่างสันดอนและแกนกลางได้

TENTED ARCH

รูป 1.4.2 รูปแบบลายนิ้วมือแบบโค้งกระโจม

- **รูปแบบมัดหวายปัดหัว (Radial Loop)** คือ เส้นนิ้วมูเข้าและออกด้านเดียวกันของรูปแบบและต้องมีเส้นนิ้วมูน้อยที่สุดหนึ่งเส้นที่มีลักษณะเช่นนี้ และยังคงสามารถนับเส้นได้อย่างน้อยหนึ่งเส้นระหว่างสันดอนและแกนกลาง โดยจะมีลักษณะไหลเบนไปทางนิ้วโป้ง

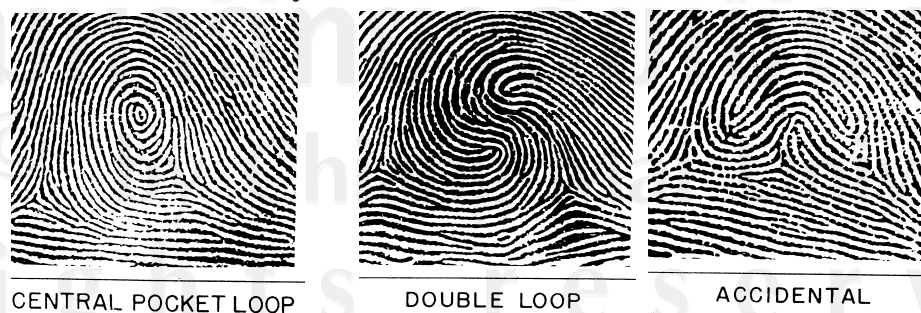
รูป 1.4.3 รูปแบบลายนิ้วมือแบบมัดหวาย

- รูปแบบมัดหวายปิดก้อย (Ulnar Loop) คือ เส้นนูนเข้าและออกด้านเดียวกันของรูปแบบและต้องมีเส้นนูนอย่างน้อยที่สุดหนึ่งเส้นที่มีลักษณะเช่นนี้ และยังสามารถนับเส้นได้อย่างน้อยหนึ่งเส้นระหว่างสันคอนและแกนกลาง โดยจะมีลักษณะไหลเบนไปทางนิ้วก้อย
- รูปแบบก้นหอย (Whorl) คือ มีเส้นนูนอย่างน้อยที่สุดหนึ่งเส้นที่มีการโค้งวกกลับจนเป็นวงกลมรอบสมบูรณ์รอบแกนกลาง (Core) โดยปกติจะมีสองสันคอน (Delta) ในการศึกษาครั้งนี้จะครอบคลุมในรูปแบบที่เป็น แบบก้นหอยธรรมดา (Plain Whorl) แบบก้นหอยกระเป๋ากลาง (Central Pocket Loop Whorl) แบบก้นหอยกระเป๋าข้าง (Lateral Pocket – Loop Whorl) แบบมัดหวายแฝด (Twin – Loop Whorl) และแบบซับซ้อน (Accidental Whorl) โดยให้ถือว่าเป็นรูปแบบของก้นหอยทั้งหมดที่ไม่แยกกลุ่มย่อย

PLAIN WHORL

1.4.4 รูปแบบลายนิ้วมือแบบก้นหอยธรรมดา

CENTRAL POCKET LOOP

DOUBLE LOOP

ACCIDENTAL

1.4.5 รูปแบบลายนิ้วมือที่ถือว่าเป็นรูปแบบของก้นหอย